

Sygnatura akt IV P 265/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 07-03-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Daniel Musiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26-02-2013 r. we W.

sprawy z powództwa M. I.

przeciwko Skarb Państwa - Sąd Rejonowy (...)

o wynagrodzenie za pracę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powódka M. I. pozwem z dnia 05 marca 2012 r. (data prezentaty) domagała się od strony pozwanej Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) kwoty 1006,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02 marca 2012 r. do dnia zapłaty tytułem wyrównania wynagrodzenia za miesiąc styczeń i luty 2012 r.

W uzasadnieniu roszczeń pozwu powódka wskazała, iż jest Sędzią Sądu Rejonowego (...).

Podniosła, iż zgodnie z przepisem art. 91 § 1c i 1d ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych jej wynagrodzenie powinno opierać się na przeciętnym wynagrodzeniu z II kwartału 2011 r., które stanowiła kwota 3 366,11 zł, nie zaś na przeciętnym wynagrodzeniu z II kwartału 2010 r., które stanowiła kwota 3 197,85 zł.

Tymczasem, jak wskazała powódka, strona pozwana wypłacała jej wynagrodzenie obliczone wg zasad wprowadzonych dyspozycją art. 22 ustawy zwanej okołobudżetową (ustawa z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, Dz.U. Nr 291, poz. 1707) biorąc za podstawę obliczeń wynagrodzenie z II kwartału 2010 r. Tak, obliczone miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 9 568,32 zł podczas, gdy wynagrodzenie wyliczone na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z II kwartału 2011 r. winno wynosić 10 071,42 zł., czyli o 503,21 zł więcej.

Zdaniem powódki regulacja prawna wprowadzona przepisem art. 22 ustawy okołobudżetowej nie może wywołać skutków prawnych, a tym samym nie może stanowić podstawy obliczenia wynagrodzenia powódki ponieważ jego treść jest w tym zakresie niezgodna z Konstytucją, a konkretnie z art. 1, art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 2, art. 110 ust.3, art. 112, art. 123 ust. 1 i 2 , art. 178 ust. 2, art. 183 ust. 2, art. 186 ust. 1 i 187 ust. 4 Konstytucji.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa - Sąd Rejonowy (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, iż roszczenie powódki wywiedzione jest wyłącznie z zarzutu rzekomej niezgodności przepisu art. 22 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. z 30 grudnia 2011 r., Nr 291, poz. 1077) zgodnie z którym „, w roku 2012 r. podstawę

ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego ... stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2010 r. ogłoszone w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego”.

Zarzuca przy tym, iż nie jest uprawniona do samodzielnego kontestowania obowiązującej ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. i czynienia odstępstw od reguły płacowej ustalonej treścią cytowanego powyżej art. 22 tej ustawy.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy (...)/k.23/ na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie, z uwagi na to, iż Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego złożył do trybunału Konstytucyjnego wnioski o zbadanie zgodności z Konstytucją RP art. 22 i art. 23 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. z 30 grudnia 2011 r., Nr 291, poz. 1077).

Postanowieniem z dnia 04 stycznia 2013 r. Sąd, na mocy art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c. podjął zawieszono postępowanie w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest Sędzią Sądu Rejonowego (...).

- okoliczność bezsporna -

W styczniu i lutym 2012 r. powódce wypłacono wynagrodzenie miesięczne w kwocie 9 568,32 zł brutto na którą to kwotę składało się:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 7 546,93 zł brutto,

- dodatek za długoletnią pracę w kwocie 1 509,39 zł brutto,

- dodatek funkcyjny w kwocie 512,00 zł brutto.

- okoliczność bezsporna –

Zgodnie z komunikatem Prezesa GUS z dnia 10 sierpnia 2010 r. (M.P. Nr 57, poz. 774) przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2010 r. stanowiła kwota 3197,85 zł.

Zgodnie z komunikatem Prezesa GUS z dnia 09 sierpnia 2011 r. (M.P. Nr 71, poz. 708) przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2011 r. stanowiła kwota 3366,11 zł.

- okoliczność bezsporna -

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka w przedmiotowej sprawie domagała się od strony pozwanej kwoty 1006,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02 marca 2012 r. do dnia zapłaty tytułem wyrównania wynagrodzenia za miesiąc styczeń i luty 2012 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż przepisem określającym zasady wynagradzania sędziów jest art. 91 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, póź. 1070, ze zm.).

Stosownie do dyspozycji art. 91 § 1c ww. ustawy podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 39, póź. 353, zm).

Zgodnie natomiast z przepisem art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (30 grudnia 2011 r., Nr 291, poz. 1707), w roku 2012 podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 12 września 2001 r. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2010 r. ogłoszone w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

W przedmiotowej sprawie okoliczności były bezsporne. Spór dotyczył interpretacji obowiązujących przepisów ustawy o budżecie, których niekonstytucyjność zarzuciła powódka.

Powódka oparła bowiem swoje roszczenie wyłącznie na zarzutach niekonstytucyjności przytoczonego powyżej art. 22 ustawy o budżecie.

Jak słusznie zauważyła strona pozwana w odpowiedzi na pozew ani pozwany Sąd Rejonowy (...), jako bezpośredni płatnik wynagrodzenia powódki, ani Sąd Okręgowy w W., dekretujący płace sędziów w podległych mu sądach rejonowych, nie są uprawnieni do samodzielnego kontestowania obowiązującej ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. i czynienia odstępstw od reguły płacowej ustalonej treścią art. 22 tzw. ustawy o budżecie.

W ocenie Sądu strona pozwana prawidłowo zatem obliczyła wynagrodzenie powódki za miesiące styczeń i luty 2012 r. biorąc za podstawę obliczeń średnie wynagrodzenie z II kwartału 2010 r., które stanowiła kwota 3 197,85 zł.

Na marginesie, odnosząc się do zarzutów powódki dotyczących niekonstytucyjności przepisów art. 22 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej należy wskazać, iż Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. (sygn. akt K 1/12) po rozpoznaniu wniosku Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o zbadanie zgodności przepisów art. 22 i art. 23 przedmiotowej ustawy z Konstytucją orzekł, iż przepisy te:

- **są zgodne** z art. 2, art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3,

art. 88 ust. 1 oraz art. 178 ust. 2 konstytucji,

- **nie są niezgodne** z art. 88 ust. 2, art. 216 ust. 5, art. 219 ust. 1 i 2, art. 220 ust. 1 oraz

art. 221 konstytucji.

W uzasadnieniu przytoczonego powyżej orzeczenia Trybunał przeanalizował zasady wynagradzania sędziów i konstytucyjne gwarancje w tym zakresie, a także odniósł się do stanu finansów publicznych i jego wpływu na uchwalenie ustawy o budżecie. Przypomniał, że stan gospodarki państwa, rzutujący zarówno na jego sytuację wewnętrzną, jak i na pozycję międzynarodową, mierzony jest metodą ustalania relacji długu publicznego do poziomu produktu krajowego brutto (PKB), a konstytucyjny limit zadłużenia wynosi 60% (dla uniknięcia zagrożenia jego przekroczeniem, ustawodawca ustanowił dwa tzw. progi ostrożnościowe, na poziomie 50% i 55%, których przekroczenie wymusza uruchomienie przez władze państwa stosownych procedur). Trybunał Konstytucyjny zauważył, że oficjalnie podawane zadłużenie liczone według „metodyki krajowej” wyniosło w 2011 r. 53,5%, ale liczone według „metodyki unijnej” - już 56,3% (a więc przekroczyło II próg ostrożnościowy). W tej sytuacji, jednym z wielu oszczędnościowych działań ustawodawcy było jednoroczne „zamrożenie” wynagrodzeń sędziów (podczas gdy płace w pozostałej części sfery budżetowej są zamrożone już od 2008 r., a spadek ich wartości wyniósł, jak dotąd, niemal 15%).

Trybunał Konstytucyjny zastrzegł, że werdykt nie może być rozumiany jako akceptacja praktyki „zamrażania” wynagrodzeń sędziowskich (oznaczającego spadek realnej ich wartości i przez to pogorszenie sytuacji materialnej sędziów). „Zamrożenie” takie może być tolerowane tylko wyjątkowo, ze względu na inne wartości konstytucyjne, w szczególności – jak w niniejszej sprawie – ze względu na trudności budżetowe państwa, jeżeli występuje w kontekście szerszego programu oszczędnościowego. Nie może się to stać systematyczną praktyką, choć - oczywiście - nie jest możliwe ustanowienie sztywnych reguł w tym względzie (na przykład zakazujących ustawodawcy „zamrażania”

wynagrodzeń sędziów przez dwa kolejne lata, albo dopuszczających je nie częściej niż co określoną liczbę lat). Ocena tego rodzaju regulacji musi być efektem ważenia wartości konstytucyjnych i odbywać się w odniesieniu do konkretnego przypadku, z uwzględnieniem uwarunkowań społeczno-gospodarczych i całego kontekstu normatywnego.

W toku procesu powódka pismem z dnia 11 lutego 2013 r. /k.52/ wskazała, iż argumenty dotyczące niezgodności z konstytucją zawarte w pozwie nie pokrywają się z tymi, które były zawarte we wniosku Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Trybunał Konstytucyjny nie odniósł się do nich w orzeczeniu i uzasadnieniu w sprawie K 1/2012. Powódka wniosła przy tym o przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego:

„ czy art. 22 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. nr 291, poz. 1707) jest zgodny z:

1. art. 10 ust. 2, 186 ust. 1 i 187 ust. 4 Konstytucji ponieważ nie zwrócono się o zaopiniowanie skarżonego przepisu do Krajowej Rady Sądownictwa,
2. art. 10 ust. 2 i art. 183 ust. 2 Konstytucji RP ponieważ nie zwrócono się o zaopiniowanie skarżonego przepisu do Sądu Najwyższego,
3. art. 110 ust. 3 i art. 112 Konstytucji RP ponieważ przedmiotowa ustawa nie została przedstawiona Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka Sejmu RP.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z ustawą z dnia 01 sierpnia 1997 r. o

Trybunale Konstytucyjnym każdy Sąd może przedstawić Trybunałowi pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed Sądem. Jednakże, co należy podkreślić, od Sądu orzekającego zależy, czy w konkretnej sprawie zasadne jest wniesienie pytania prawnego co do zgodności aktu normatywnego z konstytucją, a wniosek strony postępowania w tym przedmiocie nie jest dla Sądu wiążący.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r. „przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego przez sąd na podstawie art. 3 ustawy z 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym wchodzi w rachubę, gdy to sąd, a nie strona, powźmie wątpliwości co do zgodności aktu prawnego z Konstytucją RP”.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie powziął takich wątpliwości, w związku z czym w ocenie Sądu zadanie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego byłoby w niniejszej sprawie niecelowe.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (30 grudnia 2011 r., Nr 291, poz. 1707) należało orzec jak w sentencji wyroku.